

Elämä tarvitsee voimaa, sitä saa rakkaudesta. Rakkaus antaa voimaa pärjätä elämässä. Elämä on kuin puu, joka kasvaa, ja puu saa vettä rakkaudesta. Tästä alkaa minun tarinani. 2010, silloin oli minun kymmenes syntymäpäivä. Pyöräilin kohti kotiani, olin viettänyt mahtavat syntymäpäivät, ja kävin saattamassa tätiäni hänen kotiinsa. Kun pyöräilin eteenpäin, mieleeni palasi uusi polkupyöräni, jonka olin saanut mummilta. Minun vanha pyöräni, jolla minä vielä kuljin, oli kuitenkin hyvässä kunnossa. Lähestyin nopeasti tasoristeystä, jonka puomit olivat juuri laskeutuneet, sillä oikealta lähestyi pitkä rahtijuna. Huomasin raiteilla jotain erikoista, polkupyörän. Mitä polkupyörä teki raiteilla, varsinkin kun juna lähestyi sitä. Näin hieman kauempana polvillaan olevan pojan, jonka ympärillä oli ihmisiä, tyttöjä ja poikia. Kun lähestyin heitä, kuulin mitä he puhuivat. -Sun pyöräs tuhoutuu pian, se on juuri oikein tuollaiselle idiootille. Muut ympärillä olia nauroivat ja haukkuivat poikaa. Samassa kuulin oikealta kovan rysäyksen, kun pyörä tuhoutui suurella voimalla jäädessään raskaan junan alle. Kuulin, kuinka polvillaan oleva poika parahti itkuun, ja peitti käsillään kasvonsa. Yksi tytöistä potkaisi poikaa voimakkaasti ja huusi. -Mitä sinä siinä pillität, ole pikku idiootti hiljaa. Samassa toinen tyttö potkaisi poikaa voimakkaasti kylkeen, ja poika kaatui maahan. Muut ympärilläolijat nauroivat, ja poistuivat paikalta, joillakin heistä oli mopo, toiset olivat polkupyörällä liikenteessä. Olin pysytellyt turvallisen välimatkan päässä tilanteesta, mutta kun porukka oli lähtenyt, jätin pyöräni ja juksin vauhdilla pojan luo. Nostin varovasti hänen päätänsä. -Sattuuko sinuun? -Sattuu tosi kovaa. -Sinulle pitää saada apua. Nousin ylös pojan luota, ja menin autotien varteen, ja yritin huijata ihmisiä pysäyttämään autonsa. Minua lähestyi suuri bussi. Yritin pysäyttää sitä viittomalla, mutta se ajoi vain ohitseni. Yritin jonkin aikaa pysäyttää autoja, mutta yksikään ei pysähtynyt. Miksi, mitä pahaa minä olen tehnyt, pysähtykää. Olin aivan paniikissa, entä jos poika kuolee. Minä juoksin takaisin pojan luo. -Sattuuko sinua vielä? -Mua sattuu enemmän. Ulkona oli hyvin kylmä. Poika saataisi paleltua, sillä kiusaajat olivat vieneet hänen takkinsa. Nostin pojan istumaan maahan, ja otin takkini pois, ja laitoin sen hänen päällensä. Toivoin, että se auttaisi jollain tavalla. Samassa luoksemme käveli voimakkaasti humalassa oleva mies. Mies yritti sönnköttää jotain. -Mitä sinä siinä tien tukkona olet. -Jätä hänet rauhaan. Samassa humalainen potkaisi poikaa, ja poika parahti kivusta. Humalainen jatkoi uhitteluaan, joten otin pienen kiven, ja viskaisin sillä humalaista, joka ei kuitenkaan suuttunut, vaan käveli tyyneesti pois paikalta. Poika itki korviaraastavasti maassa. En voinut jättää häntä sinne, minun oli pakko kantaa hänet pois sieltä. Polvistuin maahan pojan eteen, ja otin hänet reppuselkään. Se tuntui voimakkaasti hartioilla, mutta poika kärsi, ja minun oli vietävä hänet turvaan. Kannoin poikaa kadulla, ja samalla kyselin häneltä asioita, -Mikä sun nimi on? -Mun nimi on Jimi, mikä sun nimi on? -Mie oon Aleksi -Miksi ne tytöt hakkas sua. -Ne sano mun pyörää rumaks, ja mie sanoin niille, että ne on ite rumia. Ja ne pojat on kiusannu mua ennenkin. -Oliko se sinun pyörä, mikä oli raiteilla? -Oli. -Mikä siun ikäs on? -Kymmenen. En jaksanut enää kantaa jimiä, joten laskin hänet kadun varressa olevalle penkille, ja istahdin hänen viereensä. Samassa Jimi otti minua tiukasti kädestä kiinni. Tunne oli mieleton, se sai minun koko kehoni lämpeämään. Useat tytöt olivat pitäneet minua kädestä kiinni, mutta se oli lähinnä kuvottanut minua. Kun palasin todellisuuteen, huomasin, että Jimi oli erittäin kalpean oloinen. Otin hänet nopeasti takaisin selkään, ja jatkoin matkaa. Sairaala alkoi tulla näkyviin, ja minä juoksin viimeiset metrit, ja syöksyin ovesta sisään. Katsoin Sumuiselle ja voimakkaasti kuohuvalle merelle päin. Olin juuri täyttänyt viisitoista vuotta, ja juuri silloin äitini ja isäni olivat matkalla. Kuuntelin tuulen tuiverrusta, joka sai minun takkini kahisemaan voimakkaasti. Kauempana kuului matala sumusireeni, ja taivaalla lokit kirkuivat kilpaa. Olimme muuttaneet helsingistä pieneen kylään meren rannalla, jossa oli melko paljon asukkaita sen kokoon nähden. Minun pitäisi aloittaa

kahdeksas luokka uudessa koulussa, joka alkaisi jo huomenna. En ajatellut sitä enempää, vaan suuntasin takaisin kohti meidän uutta taloa, joka oli uusi omakotitalo. Talostamme löytyi seitsemän huonetta ja minun huoneenikin oli iso, talon takapihalla oli uima-allas, ja terassikin oli jättimäinen. Menin omaan huoneeseeni, johon olin saanut rahdattua omat tavarani. Päivä kului nopeasti lukiessa tietokirjaa, ja katsoessa teleisiä. Lopulta menin nukkumaan, ja mietin tulevaa kouluvuotta. En kuitenkaan osannut arvata, mitä tapahtuisi huomenna. Astuin sisään koulun ovista, ja vastaan tuli omituinen näky. Oppilaita oli melkein joka nurkassa, tuntui siltä, kuin olisi ollut pakolaiskeskuksessa. Kävelin eteenpäin pitkin koulun käytävää, ja huomasin, kuinka surkeasti koulua valvottiin, sillä eräässä nurkassa oppilaat killittivät kaljaa, ja piirtelivät seinille. Jatkoin matkaani, mutta huomasin eksyneeni koulun liikuntasaliin, joka oli melko suuri. Samassa kuulin naurua kauempana. Epäilykseni heräsivät, sillä nauru ei ollut ystävällistä, joten kävelin kohti äänen lähdeä. Saavuin avonaiselle ovelle, josta paistoi valoa pimeään saliin. Näin kolme tyttöä, ja heidän edessään oli sidttuna poika. yhdellä Tytöllä oli kädessään tupakansytytin, ja hän osoitti sillä pojan kasvoja. -Et sitten kerro tästä kenellekkään. Poika nosti kasvonsa ylös. Järkytys nousi koko kehooni. Olisin tunnistanut nuo kasvot vaikka mistä. tyttöjen edessä oli Jimi. En älynnyt mikä minuun meni. Hyökkäsin raivolla kohti tyttöjä ja nappasin sytyttimen itselleni, ja kaadoin tytön, joka oli uksillut jimiä sytyttimellä. -Mitä helvettiä, kuka toi on? En edes tajunnut raivoni määrää, vaan huusin tytöille. -Nyt senkin siat painutte hittoon täältä, ja jos näen teidät vielä jimin kimpussa, niin silloin tulee noutaja. Tytöt ilmeisesti pelästyivät melkoisesti, sillä he ryntäsivät ulos huoneesta. -Jimi, satuttiko ne sinua? -Mitä se sinulle kuul... , ootko sie...? -Joo, oon mie Aleksi. Irroitin nopeasti teipit jimin ranteesta, ja samassa Jimi halasi minua voimakkaasti. -Mulla on ollu sua kauhee ikävä. Miksi sie tulit tänne? -Minun piti muuttaa pois helsingistä. Kun Jimi lopetti halaamisen, kävelimme pois huoneesta, ja Jimi johdatti minut omaan luokkaani. Uudessa luokassani oli melko paljon oppilaita, nopean laskuni mukaan yli kolmekymmentä. Luokassa näytti olevan kaikenlaista väkeä. Oli gootteja, hippejä, ja jopa pari uusnatsia, ainakin pukeutuminen viittasi siihen. Katsoin eteenpäin, ja kiinnitin katseeni opettajaan, joka oli melko vanha partasuinen, lähinnä terroristilta näyttävä mies. Toivoin, että hän ei suunnitellut meidän pommittamista, vaikka ilme näyttikin siltä. -Hyvää päivää oppilaat, näin lukukauden alussa sanon, että teistä on pian tulossa aikuisia, ja siksi toivon, että viisastuisitte edes vähän tämän lukuvuoden aikana. Tunti sujui rauhallisissa merkeissä, ja pian pääsinkin lähtemään seuraavaan luokkaan. En tosin tiennyt missä se oli, joten päätin etsiä Jimin ja kysyä häneltä. Jimin löytäminen oli tosin melko vaikeaa, mutta löysin hänet lopulta istumassa nurkassa pää painoksissa. -Hei Jimi, miksi sie oot siinä? Jimi nosti nopeasti pään minua kohti, ja hymyili minulle. -En minä tiedä. ei oo kenen kanssa olla. -Voitko sie kertoa missä opetetaan kuvista? -Joo tiän minä. Jimi näytti iloiselta, ja alkoi johdattamaan minua kohti kuvamataidon luokkaa. -Tää meidän koulu on erittäin täynnä, täällä on jotain seitsemänsataa oppilasta. -Miksi ihmeessä, miksei toista koulua rakenneta? -Tää on niin pieni kaupunki, ei sillä oo varaa. Jimi näytti missä olisi kuvamataittoa. -Meillä on ens tunti liikuntaa, sie oot meidän ryhmässä. Ilahduin tiedosta, ja samalla Jimi kääntyi jo pois päin. Samassa liikuntaryhmässä, kuulosti mukavalta. Kuvamataidossa meidän piti piirtää siitä mistä pitää. Minulle tehtävä oli vaikea sillä pidin niin monesta asiasta, mutta yhtä asiaa en osannut piirtää, ja se oli Jimi. Pian opettaja keräsi meiltä paperit, ja alkoi antamaan kotiläksyä, meidän piti miettiä mitä taide on. Kun astuin kuvamataidon luokasta ulos, näin Jimin istuvan seinää vasten lattialla. Kun minä tulin Jimin luo, hänen kasvoilleen syttyi heti hymy. -Moi, haluatko että näytän sulle missä liikuntaryhmä kokoontuu? -Joo näytä vaan. Seurasin Jimiä Koulun halki liikuntasalin eteen, missä oli jo valmiiksi paljon ihmisiä. Pian liikunnanopettaja saapui, ja päästi meidät

pukukoppeihin. Kun minä valitsin paikkani, Jimi tuli viereeni. -Saako tähän istua? -Saa tottakai. -Kiva. Kun urheiluvaatteet oli vaihdettu, liikunnanopettaja käski meidän ottaa pari, ja mennä suunistusradalle suunnistamaan. Valitsin parikseni Jimin, ja niin me saatiin kartta, ja me lähdettiin ulos kohti rataa. Kun kävelin Jimin vierellä, minä katsoin tarkemmin Jimiä. Hän oli melkein täydellisesti minun pituinen, hänellä oli valkoinen tukka voimakkaan vihreät silmät. Hän oli hyvin komea. Pitkän etsiskelyn jälkeen löysimme ensimmäisen rastin. Takaamme kuului ääniä, joten tein rohkean päätöksen, vedin Jimin kauemmaksi tiestä, ja istuin kivelle, ja Jimi istuikin heti viereeni. Pahaksi onneksemme juuri silloin alkoi sataa kaatamalla. -Mitä sulle on tapahtunut näiden vuosien varrella? -No minun vanhemmat oli kyllästynyt helsinkiin. ja myös siksi, että minua kiusattiin niin paljon. Miksi ihmeessä sinä muutit. -No minun vanhemmat olivat löytäneet jonkun hyvän työpaikan, ja me muutettiin tänne. Ensin olin vihainen, mutta kun tapasin sinut, minusta tuli onnellinen. -Muuten, muistatko kun sinun pyöräsi tuhottiin? -Joo muistan kyllä, sinä annoit sinun vanhan pyöräsi minulle, ja arvaa mitä? -No? -Se on edelleen minulla. -Onko, miksi sie oot säilyttänyt sitä? Jimin kasvot muuttuivat punaisiksi, ja hän käänsi katseensa maahan. -No mieeee...öööohhh....oon.....ihastunu.....suhu. En voinu uskoa korviani. Jimi melkein itki. -Älä ole mulle vihainen, äläkä kerro muille, ole kiltti. Halasin voimakkaasti Jimiä. Ei voi olla totta, Jimi oli ihastunut minuun. Tämä oli kuin unesta. Juoksin Jimin kanssa takaisin sisälle, sillä sade oli voimistunut entisestään, ja pian alkoikin kuulua matalaa jyryää. Aukaisimme nopeasti oven, ja syöksyimme sisään rakennukseen. Olimme aivan märkiä, ja huomasimme, että olimme tulleet ensimmäisinä, joten muilla oli vielä hankalampaa kuin meillä. -Muut varmaan tulevat pian. -Juu, ei niillä hirmu pitkään voi mennä, vaikka sade näyttääkin melko pahalta. Menin Jimin kanssa takaisin pukukoppiin, ja vaihdoimme vaatteet yllemme. Kävelin Jimin vierellä koulun käytävällä. Jimi oli jotenkin hermostuneen oloinen. -Haluutko tavata tänään koulun jälkeen kaupalla? -Joo voin minä. -Monelta sinulta loppuu? -Kello kolme, entä sinulla? -Minulta loppuukahdelta, mie ootan sua siellä. Menin pian omalle tunnilleni, ja tuskin maltoin odottaa tulevaa tapaamistamme. Olin aivan intona, sillä opiskelustani ei tuntunut tulevan mitään. Lopulta tunti loppui, ja minä ampaisin liikkeelle luokasta kohti naulakkoja. Pian olinkin jo matkalla kohti kauppaa. Saavuin nopeasti kaupan pihalle, ja jätin pyöräni maahan. Juoksin kohti kaupan ovea, ja huomasin Jimin istumassa kaupan portailla. Jimi nousi heti seisomaan, ja hymyili minulle. -Moro, sinä tulit. -Tietenkin, miksen tulisi. -Luulin vaan. Mitä haluat tehdä? -En oikein tiedä, kävelläänkö? -Käy minulle. Niinpä lahdimme yhdessä kävelemään metsään, joka ympäröi kauppaa. Jimi vaikutti nyt todella iloiselta ja energiseltä. Kävelimme jonkin matkaa metsässä, kunnes taas alkoi taas sataa kaatamalla. Enää en jaksanut olla sateessa, joten menimme pieneen majaan metsässä. Se oli todella pieni ja ahdas. Tuuli kävi yhä kovemmaksi ulkona, ja alkoi sataa yhä kovempaa. -Aikamoinen keli. -Niin, mutta on täällä pahempiakin nähty. -Oletko sinä ikinä ollut norjassa? -En ole ollut. -No siellä olin kerran, ja oli semmoinen myrsky että melkein lähdin lentoon. -No se on jo aika paha. Samassa tapahtui jotain hyvin erikoista. Ilma kylmeni huomattavasti, se tuntuu kuin oli siirtynyt suoraan pakastimeen. Huomasin, kuinka Jimi alkoi tärisemään voimakkaasti, sillä hänellä oli vain urheilushortsit ja paita. Itselläni oli raskas vuorikiipeilytakki. Ilman lämpötila laski huomattavasti, ja Jimi tärisi yhä enemmän. En voinut antaa hänen paleltua, joten aukaisin takkini, ja otin Jimin vierelleni, ja kääriydyimme samaan takkiin. Jimi oli eleestäni hyvin yllättynyt, ja hän painautui kovemmin minua vasten. -Kiitos. -Ole hyvä, ei sinua paleltumaan pidä jättää. Olimme siinä lähekkäin, ja jaoimme ruumiinlämpömme. Jimin urheiluvaatteet tuntuivat lämpimiltä minua vasten. Ulkona lämpötila alkoi kohota, mutta tuuli ja sade voimistuivat voimakkaasti. Pelkäsin, että maja olis sortunut päällemme, mutta se näytti aluksi

melko vankalta. Tuuli oli nyt hirmulukemissa, ja maja natisi uhkaavasti. Huomasin, kuinka Jimiä alkoi väsyttämään, ja se ei ollut mikään ihme, kello nimittäin oli jo yhdeksän. Aika oli mennyt hyvin nopeasti. Jimin silmät alkoivat painua kiinni, ja samassa Jimi nukahti minua vasten. Samassa minuakin alkoi väsyttää, ja ei mennyt kovin kauaa, kunnes minäkin nukahdin. Heräsimme yhtäaikaa voimakkaaseen pamaukseen, joka vavisutti koko majaa. Jimi katsoi hätäisesti ympärilleen, ja minäkin aloin jo huolestua. -Meidän pitää häipyä täältä. -Niin pitää, lähdetään. Aukaisimme majan oven, ja kova tuuli iski meitä vastaan. Autoin Jimin ulos majasta, ja lähdimme juoksemaan takaisin kaupalle. Juoksimme sisään kaupan ovesta, ja huomasimme kaupan olevan melkein tyhjä. Paikalla oli vain myyjä, joka selaili lehteä. -Ollaan täällä vähän aikaa kunnes myrsky laantuu. -Kannatan ajatusta.